



MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 1015

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 decembrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
1.185. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2		
1.186. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2		
1.187. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
1.188. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	4–8		
Decizia nr. 671 din 24 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	9–12		
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
722. — Decizie privind numirea domnului Octavian Ilișoi în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	13		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
134. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru		modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală	13–14
		135. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală	14
		174. — Decizie a președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară privind stabilirea valorilor unitare anuale ale compensației pentru serviciul public de călători în anul 2017.....	15
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ			
		16. — Regulament pentru modificarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2016 privind regimul și principiile aferente remunerării personalului Autorității de Supraveghere Financiară	15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI			
		27. — Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii constituite în lei și în dolari S.U.A. începând cu perioada de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2017	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.224/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Liliana Misirgic, judecător la Judecătoria Sighișoara, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 decembrie 2017.

Nr. 1.185.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.177/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Maria-Claudia Amariei, judecător la Judecătoria Răducăneni, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 decembrie 2017.

Nr. 1.186.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.174/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 februarie 2018, doamna judecător Viorica Olariu, președintele Secției civile a Curții de Apel Iași, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 decembrie 2017.

Nr. 1.187.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.234/2017,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 ianuarie 2018, doamna Gabriela Lenghel, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați, delegată în funcția de procuror la Serviciul Teritorial Galați din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 decembrie 2017.

Nr. 1.188.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 569**

din 19 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. în Dosarul nr. 26.700/197/2016 al Judecătoriei Brașov. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.378D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.837D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. în Dosarul nr. 15.941/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.837D/2017 la Dosarul nr. 1.378D/2017, care a fost primul înregistrat. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea celor două dosare.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că instanța constituțională s-a pronunțat în prealabil asupra unor critici similare celor formulate în prezentele dosare și, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a schimba soluțiile adoptate de Curte, se impune menținerea jurisprudenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 13 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 26.700/197/2016, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8**

și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de Legea nr. 77/2016.

8. Prin Sentința civilă nr. 15.941 din 4 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 15.941/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea Bancpost — S.A. într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației referitoare la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de Legea nr. 77/2016.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii arată, în esență, că se încalcă principiile previzibilității și accesibilității legii, întrucât i se impune creditorului ipotecar să accepte bunul în orice condiții, cu efect liberatoriu, sub sancțiunea pronunțării împotriva sa a unei hotărâri judecătorești care să confirme transferul dreptului de proprietate în patrimoniul său. Se mai arată că legiuitorul modifică destinația bunului, afectat inițial garantării executării unui contract de credit, în bun ce servește ca mijloc de plată cu efect liberatoriu. În plus, Legea nr. 77/2016 nu menține, pe întreaga perioadă a derulării contractului de credit, efectele prevăzute de părți sau care ar fi putut fi prevăzute la încheierea acestuia. Art. 3 din Legea nr. 77/2016 dispune că dispozițiile sale derogă de la Codul civil, fără a se indica expres textul/articolul de la care se derogă. În sfârșit, întrucât regimul juridic general al proprietății trebuie să fie reglementat, potrivit Constituției, prin lege organică, și dispozițiile derogatorii de la acest regim trebuie să fie reglementate prin lege organică, ceea ce nu s-a întâmplat în cazul Legii nr. 77/2016.

10. Cu privire la încălcarea principiului neretroactivității legii, arată că, întrucât modalitatea de rambursare, prin plata ratelor creditului, este un element asupra căruia părțile contractului cad de acord, obligatoriu și definitiv, la momentul încheierii acestuia, aceasta reprezintă o situație juridică consumată la momentul încheierii contractului. De aceea nu se poate susține că părțile realizează un nou acord cu fiecare plată a ratei de credit. Autorii arată că dispozițiile Legii nr. 77/2016 sunt neconstituționale, întrucât acestea sunt aplicabile contractelor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a legii, precum și executărilor silite demarate anterior acestui moment, indiferent de stadiul lor. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la deciziile nr. 713 din 4 decembrie 2014 și nr. 745 din 3 noiembrie 2015, prin care instanța constituțională a constatat încălcarea principiului neretroactivității în cazul unor dispoziții legale care prevedeau, în mod similar, aplicarea lor și actelor juridice în curs, încheiate anterior intrării în vigoare a legii noi. Prin aplicarea retroactivă a dispozițiilor legale, autorii excepției consideră că este tratată în mod discriminatoriu față de consumatorii care au

încheiat contracte de credit garantate cu ipotecă, întrucât noua lege pune creditorul într-o poziție de inferioritate, câtă vreme transferul dreptului de proprietate nu este condiționat de acordul creditorului pentru dobândirea imobilului. Consumatorului i se recunoaște dreptul absolut de a se libera de datorie prin simplul transfer al imobilului constituit drept garanție, fără a ține cont de interesul și opțiunea creditorului, ceea ce plasează într-o poziție privilegiată debitorul, cu nesocotirea dispozițiilor constituționale.

11. În continuare se mai arată că, la data încheierii contractului, legislația nu prevedea ca modalitate alternativă de stingere a obligației darea în plată. Din acest motiv, o intervenție ulterioară a legiuitorului, în sensul obligării creditorului de a accepta darea în plată a imobilului ce face obiectul garanției, înșală așteptarea legitimă a creditorului de la momentul încheierii contractului și este, ca atare, retroactivă.

12. Din perspectiva dreptului fundamental de proprietate se susține că acesta este în mod evident limitat, întrucât statul intervine în acordul de voință deja exprimat cu privire la stingerea împrumutului. Prin dispozițiile criticate este afectat dreptul de proprietate al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut, sume care nu se vor mai restitui în integralitate ca urmare a aplicării Legii nr. 77/2016. Or, autorii excepției arată că dețin un drept de proprietate asupra întregii sume acordate cu titlu de împrumut, iar dispozițiile legale prin care se prevede recuperarea creanței numai în limita valorii imobilului adus garanție și supus transferului forțat de proprietate echivalează cu o expropriere, câtă vreme nu se va recupera toată suma acordată. Această expropriere nu se produce în conformitate cu dispozițiile constituționale, întrucât pierderea dreptului de proprietate asupra creanței nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire, iar această pierdere nu operează pentru o cauză de utilitate publică, stabilită conform legii.

13. Autorii excepției mai arată că scopul urmărit de legiuitor — degrevarea de datorii a unei categorii limitate de debitori din contractele de credit bancar — nu constă în satisfacerea unui interes general. Se susține că legea criticată nu respectă condiția referitoare la necesitatea restrângerii exercițiului dreptului de proprietate, întrucât legiuitorul avea la dispoziție instituția juridică a imprevizunii, mai puțin restrictivă în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate privată. Cu referire la încălcarea principiului proporționalității, autorii susțin că nu există o justificare rațională pentru stabilirea unui tratament juridic identic pentru situații diferite, cu efectul instituirii unei poveri excesive asupra creditorului. Tratamentul juridic al debitorilor care se pot prevala de dispozițiile legii criticate este identic, atâta vreme cât aceasta nu stabilește criterii de diferențiere a debitorilor care se află în imposibilitate de plată față de cei care nu se află în această situație. Consecința unei asemenea omisiuni este că banca este obligată să suporte, în mod nejustificat, atingerile aduse dreptului său de proprietate generate de liberarea de datorie, inclusiv a debitorilor care nu se află în imposibilitate efectivă de plată.

14. Deși accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă sunt garantate prin Constituție, dispozițiile legale criticate limitează această garanție sub două aspecte. Operațiunile de creditare, care reprezintă unele dintre activitățile principale ale autorilor excepției, sunt limitate sub aspectul operațiunilor de recuperare a sumelor acordate, în baza cărora au fost întocmite planurile de profitabilitate, cu atât mai mult cu cât legea afectează contractele și executările anterioare intrării sale în vigoare. Cel de-al doilea aspect vizează transformarea forțată a creditorului într-un vehicul imobiliar, deși nu a exprimat liber o astfel de inițiativă economică. Banca nu are ca obiect principal de activitate desfășurarea activităților comerciale privitoare la imobile, iar prin transferul forțat al proprietății asupra imobilelor va fi obligată să desfășoare această activitate neprevizionată.

15. Autorii excepției mai susțin că prevederile art. 4 și art. 7 alin. (1) din lege contravin normelor constituționale cuprinse în art. 21 și art. 53, întrucât instituției de credit îi este îngădit dreptul la un proces echitabil și nu i se asigură accesul liber la justiție, având în vedere că îi este limitat în mod nejustificat dreptul de a contesta aspectele legate de starea curentă a bunului dat în plată, a culpei debitorului în diminuarea imobilului ipotecat sau a stării de necesitate înveredate de debitor pentru parcurgerea procedurii de dare în plată.

16. În fine, se mai arată că, potrivit domeniului de reglementare al legii, aceasta se aplică și în cazul contractelor de credit de consum referitoare la bunuri imobile rezidențiale care intră în sfera de reglementare a Directivei 2014/17/UE. Potrivit art. 23 din Directiva 2014/17/UE, statele membre pot să reglementeze un cadru legal care să asigure cel puțin dreptul consumatorului de a converti contractul de credit într-o monedă alternativă, în condiții specificate, sau să fie în vigoare alte aranjamente pentru a limita riscul ratei de schimb valutar. Cu toate acestea, în art. 23 alin. (5) din Directiva 2014/17/UE se prevede în mod clar că astfel de reglementări nu pot fi aplicate cu efect retroactiv. În același sens dispune și art. 43 din Directivă, dispozițiile fiind clare, în sensul stabilirii aplicării lor doar pentru viitor, neputând fi aplicate cu efect retroactiv, ci doar contractelor de credit încheiate după data de 21 martie 2016. Din această perspectivă este evidentă contradicția dintre reglementarea europeană și cea națională.

17. Pentru toate argumentele expuse, autorii excepției susțin încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (2), art. 45, art. 53, art. 135 alin. (2) lit. b) și art. 148 din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale.

18. **Judecătoria Brașov și Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

19. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Guvernul** a formulat punctul său de vedere, în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.378D/2017, în sensul respingerii criticilor de neconstituționalitate, ca neîntemeiate, respectiv inadmisibile, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de

credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.”;

— Art. 3: „Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.”;

— Art. 4: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.”;

— Art. 6: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari.

(2) În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanții personali sau ipotecari.

(3) Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesoriilor săi.

(4) Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”;

— Art. 7: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul

public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.”;

— Art. 8: „(1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.

(2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.

(3) Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(4) Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

(5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.”;

— Art. 10: „(1) La momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare.

(2) De dispozițiile prezentului articol beneficiază și codebitorul sau fideișorul care a garantat obligația debitorului principal.”;

— Art. 11: „În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”

24. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi, art. 21 referitor la liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (2) care consacră dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitor la condițiile pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, art. 135 referitor la economie, art. 136 alin. (5) privind proprietatea privată și în art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale.

25. În prezentele cauze, Curtea constată că, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile legale criticate, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei[...]”, precum și din dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

26. Astfel, Curtea reține, ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea în prezentele dosare, faptul că toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. Autoarele excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără

să se raporteze, în mod distinct, la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv aceea care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și cea care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

27. Faptul că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea în prezentul dosar au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

28. În continuare, Curtea constată că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, a reținut că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016, sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor imprevizunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai reținut că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor imprevizunii, aceste dispoziții legale ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5), în componența sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

29. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, faptul că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a constatat că prevederile menționate în prealabil sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei imprevizunii la contractele în derulare, precum și faptul că decizia precitată a fost pronunțată ulterior datei la care a fost sesizată Curtea Constituțională în dosarele conexe în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 va fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

30. Soluția respingerii ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4 și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 este valabilă și în condițiile în care, în prezentele cauze, acestea sunt criticate și din perspectiva altor standarde constituționale decât cele prin raportare la care Curtea a reținut neconstituționalitatea lor, dar care au fost avute în vedere de instanța constituțională în considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv dispozițiile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44, 45, 53, art. 135 alin. (2) lit. b) referitor la economie și în art. 148 din Constituție. Curtea a reținut conformitatea dispozițiilor art. 3, 4, 8 și 11 din Legea nr. 77/2016 cu normele fundamentale mai sus menționate, precum și lipsa incidenței dispozițiilor art. 53 din Constituție. Plecând de la această constatare și în urma examinării criticilor formulate de autoarele excepției din perspectiva acestor

dispoziții constituționale, apreciem că se impune menținerea soluției pronunțate în prealabil. De altfel, jurisprudența ulterioară a Curții a confirmat această soluție (de exemplu, Decizia nr. 696 din 24 noiembrie 2016 sau Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017).

31. Astfel, în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că „Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei imprevizunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei imprevizunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează.” [paragraful 115].

32. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității, Curtea a reiterat jurisprudența sa constantă, potrivit căreia noțiunea fundamentală de *egalitate în fața legii* nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, Curtea a precizat că „Egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și, deci, instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat”. Cu referire la criticile autoarelor excepției, Curtea reține că deosebirile obiective dintre categoria *profesioniștilor* și cea a *consumatorilor* sunt suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

33. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea reține, în plus față de ceea ce reiese din motivarea Curții din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cele ale liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit, în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, că „principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.” [paragraful 16].

34. Prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Curtea constată că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a imprevizunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele

negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Mai mult, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

35. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecării, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză.

36. În fine, referitor la prevederile art. 11 teza întâi prin raportare la celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 criticate în prezenta cauză, respectiv dispozițiile art. 1, art. 5, art. 6 alin. (1) și art. 10, Curtea reține că toate considerentele anterioare sunt aplicabile *mutatis mutandis*. În plus, reiterează cele reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 cu privire la criticile aduse din perspectiva art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată: „Curtea reține că, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, paragraful 19), a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și

limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind, astfel, niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres, în cadrul alin. (1), o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. În aceste condiții, Curtea reține că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate”. Curtea va respinge, prin urmare, ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, cu privire la celelalte dispoziții legale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. în Dosarul nr. 26.700/197/2016 al Judecătoriei Brașov și de Societatea Bancpost — S.A. în Dosarul nr. 15.941/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe, și constată că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov și Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 671

din 24 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Anca Marina Hanganu, Dan-Paul Sădeanu, Constanța Sădeanu, Mihail Sădeanu, Marius Salvator Bratu și Rodica Emilia Popa în Dosarul nr. 15.975/212/2015 al Judecătoriei Constanța și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.083D/2016 al Curții Constituționale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 octombrie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art. 57, art. 58 alin. (3) și art. 76 din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 17 octombrie 2017 și a dispus efectuarea unei adrese către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în vederea obținerii de informații suplimentare. La data de 27 octombrie 2017, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 24 octombrie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 600 din 20 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 15.975/212/2015, **Tribunalul Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Anca Marina Hanganu, Dan-Paul Sădeanu, Constanța Sădeanu, Mihail Sădeanu, Marius Salvator Bratu și Rodica Emilia Popa într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii formulate în fața Judecătoriei Constanța pentru aplicarea de penalități în sarcina Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Constanța și a Comisiei locale

pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Constanța pentru neîndeplinirea obligațiilor stabilite prin titlul executoriu reprezentat de sentința prin care Judecătoria Constanța a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantilor asupra unui teren și de obținere de despăgubiri bănești potrivit prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005 și a obligat, totodată, entitățile menționate la întocmirea documentației în vederea acordării despăgubirilor, pe care să o înainteze Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Curtea Constituțională a fost sesizată de Tribunalul Constanța — Secția I civilă, care a soluționat calea de atac împotriva încheierii prin care Judecătoria Constanța, apreciind că textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei, a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul separației puterilor în stat, întrucât atribuția conferită de legiuitor Comisiei județene de fond funciar de a propune Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor soluționarea cererilor de retrocedare prin acordarea de măsuri compensatorii numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură identificate la nivel local reprezintă recunoașterea unui control administrativ și, implicit, cenzura asupra unei hotărâri judecătorești definitive/irevocabile ce impune în mod expres obligația autorității administrative de a întocmi documentația în vederea acordării despăgubirilor și de a o înainta Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor. Se susține că se încalcă și dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul de proprietate privată, întrucât realizarea dreptului stabilit prin hotărârea judecătorească cunoaște o întârziere *sine die*, acesta devenind iluzoriu ca urmare a faptului că, atât timp cât există cel puțin o suprafață de teren agricol afectat restituirii, dar nerestituit, comisia județeană de fond funciar nu poate propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de acordare de măsuri compensatorii. În acest sens arată că, așa cum rezultă din Situația terenurilor agricole aflate în proprietatea publică și privată a statului, suprafețele de teren aflate la dispoziția autorităților locale sunt suprafețe foarte mici, multe dintre ele neproductive, sau drumuri, fapt ce face imposibilă restituirea și, implicit, epuizarea acestora, persoanele îndreptățite neacceptând aceste terenuri în echivalent, astfel că, în conformitate cu art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, Comisia județeană de fond funciar nu va propune Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor soluționarea cererilor de restituire prin acordarea de măsuri compensatorii. Se susține că se încalcă principiul egalității, întrucât condiționarea privind înaintarea propunerilor de soluționare a cererilor de restituire prin acordare de măsuri reparatorii, instituită prin art. 21 alin. (4)

din Legea nr. 165/2013, se aplică numai persoanelor îndreptățite la restituirea terenurilor agricole, nu și celor îndreptățite la restituirea terenurilor forestiere sau intravilane. Mai arată că se încalcă și principiul neretroactivității legii, prin aceea că se prevede posibilitatea invalidării/obstrucționării unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, în sensul că se condiționează executarea acesteia de îndeplinirea anumitor condiții care nu erau în vigoare la data pronunțării și rămânării sale definitive și irevocabile. Invocă, în sprijinul acestei afirmații, cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014.

5. **Tribunalul Constanța — Secția I civilă** apreciază că sintagma „*numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local*” este constituțională în măsura în care nu se referă la actele comisiilor de fond funciar emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat definitiv/irevocabil asupra modalității de reparație prin despăgubiri bănești. În acest sens arată că, în condițiile în care prin hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă s-a stabilit ca măsurile reparatorii să fie acordate sub forma despăgubirilor bănești, tranșându-se astfel raportul de drept dedus judecătării, este lipsit de relevanță faptul că, la un moment dat, ar putea fi identificate la nivel local suprafețe de teren ce ar putea fi restituite în natură. De altfel, o astfel de situație nu poate conduce la acordarea de teren în natură, pentru că este contrar a ceea ce s-a dispus printr-o hotărâre judecătorească și ar fi echivalent cu neexecutarea acesteia, permițând recunoașterea unui control administrativ, ceea ce este inadmisibil.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. **Avocatul Poporului** consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Prin Adresa nr. 1.335/G.B. din 13.10.2017, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 10.743 din 17 octombrie 2017, președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților a transmis răspunsul la solicitarea de informații suplimentare dispusă de Curte prin Încheierea din 5 octombrie 2017, precizând care este procedura urmată, în considerarea prevederilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, în situația existenței unei hotărâri judecătorești rămase definitivă/irevocabilă anterior, respectiv ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, prin care s-a instituit în sarcina Comisiilor județene de fond funciar/Comisiei de Fond Funciar a Municipiului București obligația de a întocmi documentația necesară în vederea stabilirii valorii despăgubirilor convenite pentru terenuri care nu mai pot fi restituite în natură.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, informațiile și documentele comunicate

de președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 21 alin. (4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (4): „(4) *Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii potrivit prezentei legi numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local.*”;

— Art. 41 alin. (5): „*Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.*”.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile, art. 16 privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil soluționat într-un termen rezonabil și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia au obținut, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, o hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă prin nerecurare, Sentința civilă nr. 18.564 din 27 noiembrie 2012, prin care Judecătoria Constanța a recunoscut dreptul de proprietate al reclamanților și de obținere de despăgubiri bănești, potrivit prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, pentru un teren agricol în suprafață de 40 de hectare situat în comuna Palazu Mare, județul Constanța, și a obligat Comisia locală și cea județeană de fond funciar la întocmirea documentației în vederea acordării despăgubirilor, pe care să o înainteze Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Această soluție a fost pronunțată ca urmare a faptului că, astfel cum a rezultat din rapoartele de expertiză întocmite în cauză, vechiul amplasament se suprapune în integralitate cu alte proprietăți și nu există terenuri libere la dispoziția Comisiei locale a municipiului Constanța pentru aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 asupra cărora să se reconstituie dreptul de proprietate alternativ față de vechiul amplasament. Ca atare, instanța a apreciat că singura modalitate de reconstituire a dreptului de proprietate o reprezintă acordarea de despăgubiri în condițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005 și a obligat Comisia județeană și cea locală pentru stabilirea dreptului de

proprietate asupra terenurilor Constanța la întocmirea documentației în vederea acordării despăgubirilor, pe care să o înainteze Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Comisia locală pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Constanța și-a îndeplinit această obligație ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, motiv pentru care Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, invocând art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, i-a returnat acesteia dosarul privind acordarea de despăgubiri bănești, în vederea completării, potrivit Anexei nr. 11 la Normele de aplicare a Legii nr. 165/2013, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 29 iunie 2013, a tabelului nominal cuprinzând persoanele fizice și juridice pentru care nu există disponibil de teren agricol sau forestier la nivelul unității administrativ-teritoriale, respectiv al județului, în vederea reconstituirii dreptului de proprietate solicitat prin cerere și pentru care se propune acordarea de măsuri compensatorii.

15. În condițiile în care, potrivit prevederilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, care formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local, Curtea observă că se pune problema eficienței și a respectării forței obligatorii a hotărârilor judecătorești prin care se recunoaște reclamanților calitatea de persoană îndreptățită și de titulari ai dreptului de a obține reconstituirea dreptului de proprietate prin acordarea de despăgubiri pentru terenurile agricole preluate în mod abuziv în perioada comunistă de statul român și, în același timp, se stabilește în sarcina comisiilor locale pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 obligația de a transmite dosarele conținând propuneri de despăgubiri către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.

16. Referitor la efectele hotărârilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, și Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013, că înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească — desemnând tocmai rezultatul activității judiciare — reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă/irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl

constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

17. În același sens, prin Decizia nr. 333 din 3 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 17 februarie 2003, Curtea a statuat că legiuitorul nu poate, printr-un act normativ, să modifice sau să desființeze o hotărâre judecătorească, fără ca prin aceasta să încalce principiul separației puterilor în stat.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că teza potrivit căreia o autoritate, alta decât o instanță de judecată, poate să cenzureze sub orice aspect o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, care a dobândit autoritate de lucru judecat, echivalează cu transformarea acestei autorități în putere judecătorească, concurentă cu instanțele judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției. Legitimarea unui astfel de act ar avea ca efect acceptarea ideii că, în România, există persoane/instituții/autorități cărora nu le sunt opozabile hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele prevăzute de Constituție și de lege, deci care sunt mai presus de lege. Or, o astfel de interpretare este în vădită contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție.

19. Și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a precizat, în mod constant, că dreptul la o instanță, prevăzut de art. 6, protejează în egală măsură și executarea hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în defavoarea uneia dintre părți. Prin urmare, punerea în executare a unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau întârziată pe o perioadă lungă de timp (a se vedea Hotărârea din 19 martie 1997 — *Cauza Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40, Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în *Cauza Ruianu împotriva României*, paragraful 65, sau Hotărârea din 1 aprilie 2008, pronunțată în *Cauza Tăculescu și alții împotriva României*, paragraful 31). Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că este responsabilitatea fiecărui stat contractant să creeze un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin (Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în *Cauza Ruianu împotriva României*, paragraful 66).

20. În considerarea celor arătate, Curtea observă, referitor la dispozițiile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, că există în permanență premisele unei imposibilități de aducere la îndeplinire a celor dispuse printr-o hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă, contrar art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației puterilor în stat. Aceasta, deoarece, prin aplicarea textului de lege criticat în cauză, dispozițiile imperative ale unei hotărâri judecătorești pot fi ignorate pe motiv că nu au fost epuizate suprafețele de teren agricol afectat restituirii, coroborat cu împrejurarea că, potrivit art. 12 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 165/2013, fostul proprietar sau moștenitorii acestuia pot refuza terenul din rezerva comisiei locale de fond funciar sau din izlazul comunal, propus în vederea restituirii. Așa cum arată și autorii excepției, realizarea dreptului stabilit prin hotărârea judecătorească

cunoaște o întârziere pentru un interval de timp nedefinit, devenind iluzorie ca urmare a faptului că, atâta vreme cât există cel puțin o suprafață de teren agricol afectat restituirii, dar nerestituit, Comisia județeană de fond funciar nu va putea propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de acordare de măsuri compensatorii. Așadar, prevederea de lege criticată blochează executarea hotărârilor judecătorești prin care comisiile locale de fond funciar au fost obligate să formuleze propuneri de acordare a despăgubirilor, condiționând aducerea la îndeplinire a acestora de epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local. Or, acest moment este unul incert, depinzând de caracterul aleatoriu și incontrollabil al opțiunii altor titulari ai dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, care pot să refuze terenurile de pe alte amplasamente propuse în vederea restituirii de către comisiile locale de fond funciar din rezerva proprie sau de pe izlazurile comunale.

21. Ca atare, Curtea reține că prevederile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 introduc o condiționare a punerii în executare a hotărârilor judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Or, printr-o lege ulterioară rămânerei definitive/irevocabile a unei hotărâri judecătorești nu se poate introduce un obstacol în executarea acesteia, ci pot fi, eventual, instituite reguli procedurale referitoare la punerea sa în executare, dar care să nu prejudicieze forța obligatorie a acesteia. Prin urmare, Curtea constată că îndeplinirea condiției cuprinse în textul de lege criticat, potrivit căreia comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București vor putea propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri

compensatorii numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local, este constituțională în măsura în care nu se aplică în ipoteza existenței unor hotărâri judecătorești definitive/irevocabile prin care instanțele au dispus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent bănesc.

22. În ceea ce privește prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, își mențin valabilitatea cele reținute în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale în sensul conformității acestora cu dispozițiile Legii fundamentale. De exemplu, prin Decizia nr. 715 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 13 februarie 2015, paragraful 26, Curtea a reținut că este firesc ca obligația emiterii titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 să fie executată în condițiile noii legi, aceasta fiind tocmai expresia concretă a principiului *tempus regit actum* și a principiului aplicării imediate a legii noi. Situația celor care au calitatea de beneficiar al unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care se stabilește în sarcina autorității publice pârâte o obligație de a face, este net diferită de cea potrivit căreia printr-o sentință judecătorească a fost stabilită suma cuvenită cu titlu de despăgubiri, în urma evaluării efectuate în condițiile Legii nr. 247/2005. Ultima ipoteză corespunde celei reglementate distinct de legiuitor, la art. 41 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 165/2013, legea nouă aplicându-se doar în ceea ce privește modalitatea de plată a sumelor de bani anterior stabilite.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Anca Marina Hanganu, Dan-Paul Sădeanu, Constanța Sădeanu, Mihail Sădeanu, Marius Salvator Bratu și Rodica Emilia Popa în Dosarul nr. 15.975/212/2015 al Judecătoriei Constanța și constată că sintagma „*numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură identificate la nivel local*” din cuprinsul art. 21 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România este constituțională în măsura în care nu se aplică în ipoteza existenței unor hotărâri judecătorești definitive/irevocabile prin care instanțele au dispus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent bănesc.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Constanța — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind numirea domnului Octavian Ilișoi
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Agenției Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6⁶ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Octavian Ilișoi se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, pentru o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

București, 21 decembrie 2017.
Nr. 722.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE****AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR****ORDIN**

**pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru
Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și
desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport,
valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală**

Văzând Referatul de aprobare nr. 6.994 din 7 decembrie 2017 al Direcției generale sanitare veterinară și pentru siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

ținând cont de prevederile Regulamentului (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate și de bunăstare a animalelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), ale art. 18 alin. (5) și ale art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 4 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prezentul ordin se aplică până la data de 31 decembrie 2018.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Geronimo Răducu Brănescu

București, 18 decembrie 2017.
Nr. 134.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală

Văzând Referatul de aprobare nr. 6.993 din 7 decembrie 2017, întocmit de Direcția siguranța alimentelor de origine animală din cadrul Direcției generale sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, în temeiul:

— Regulamentului (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare, cu amendamentele ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 852/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind igiena produselor alimentare, cu amendamentele ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 853/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a unor norme specifice de igienă care se aplică alimentelor de origine animală, cu amendamentele ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 854/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a normelor specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală destinate consumului uman, cu amendamentele ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor, cu amendamentele ulterioare,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 6 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 26 martie 2007, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică până la data de 31 decembrie 2018.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Geronimo Răducu Brănescu

București, 18 decembrie 2017.
Nr. 135.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
AUTORITATEA PENTRU REFORMĂ FERUVIARĂ

DECIZIE

privind stabilirea valorilor unitare anuale ale compensației pentru serviciul public de călători în anul 2017

În temeiul prevederilor:

- art. 2 alin. (1) lit. f), h) și i) și art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 53/2017;
- art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 98/2017 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Reformă Feroviară și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor;
- Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2017 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2017;
- Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2017 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2017;
- art. 38 și 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 privind transportul pe căile ferate române și reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității pentru Reformă Feroviară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Valorile unitare anuale ale compensației pentru serviciul public de călători în anul 2017, conform celor menționate în Referatul nr. 03.2/299 din 13.12.2017, sunt următoarele:

a) pentru trenurile Interregio, 30,113 lei pe mia de călători-km și 13.476,97 lei pe mia de tren-km;

b) pentru trenurile Regio, 191,7918 lei pe mia de călători-km și 13.476,97 lei pe mia de tren-km.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Serviciul juridic și resurse umane va duce la îndeplinire prezenta decizie.

Președintele Autorității pentru Reformă Feroviară,
Marian Păun

București, 14 decembrie 2017.
Nr. 174.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

pentru modificarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2016 privind regimul și principiile aferente remunerării personalului Autorității de Supraveghere Financiară

În temeiul prevederilor art. 14 și ale art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 13 decembrie 2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următorul regulament:

Art. I. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2016 privind regimul și principiile aferente remunerării personalului Autorității de Supraveghere Financiară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1001 din 13 decembrie 2016, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Sistemul propriu de salarizare din cadrul A.S.F., conceput conform prevederilor legale privind organizarea și

funcționarea A.S.F., ia în considerare nivelul remunerației corespunzătoare pozițiilor și funcțiilor din piața financiară.”

2. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Caracterul unitar al sistemului de salarizare se asigură prin evaluarea unitară a tuturor posturilor.”

3. Articolul 21 se abrogă.

Art. II. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Ovidiu Răzvan Wlassopol

București, 19 decembrie 2017.
Nr. 16.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă**privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii
constituite în lei și în dolari S.U.A. începând cu perioada
de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2017**

În baza dispozițiilor art. 5 și ale art. 8 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 15, 16 și 17 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 noiembrie—23 decembrie 2017, rata dobânzii plătite la rezervele minime obligatorii constituite în lei este de 0,10% pe an, iar rata dobânzii plătite la rezervele minime obligatorii constituite în dolari S.U.A. este de 0,10% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 18 decembrie 2017.
Nr. 27.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 061090